

β) Διὰ μαγγανειῶν ἢ ἐπωδῶν ἀποδιώκω ἐπιβλαβές τι, οἷον ἀσθένειαν, ὄφεις, λύκους ἢ θῶας ἀπὸ τῶν ποιμνίων, μύρμηκας, ὄρνιθας ἢ ἐπιβλαβῆ πτηνὰ ἀπὸ τοῦ σίτου κττ. Ἄνδρ. Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ.) Πελοπν. (Μάν. Οἰν.) Σάμ.: *Λύκος ἀμποδεμένος* Ἡπ. || Ἐπωδ. *Ἀποδένω τὸν σπουργίτη, τὸν ἀρίτη, τὸν κοκκινοποδαρίτη Ζάκ.* **γ)** Ἀπατῶ Θράκ. (Μάδυτ.) Συνών. *ἀπογελῶ 2, γελῶ, κομπῶνω, ξεγελῶ, ρουμπῶνω.* **3)** Λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τὰ ζῷα, ἀποζευγνύω Ἡπ.: *Πάει ν' ἀπουδέσ' τὰ ζουντιανά.* Συνών. *ἀποζεῦω, ξεζεῦω.* **4)** Ἀποπερατῶ τὸ δέσιμον Ἡπ. Θεσσ. **5)** Ἀμτβ. ἐν τῷ γ'. ἐνικ. προσώπ. καθίσταται τι διὰ συνεχοῦς βρασμοῦ πηκτόν, πηγνύται, συνήθως ἐπὶ γλυκυσμάτων Σῦρ.: *Ἀποδένει τὸ λουκούμι.* Συνών. *δένω.*

ἀποδεξίμι τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποδεξιμαῖος. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 240 κέξ.

Ὑποδοχή.

ἀποδέξιμο τό, Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδέχομαι. Τύπ. ἀποδέξιμον παρὰ Σομ.

Τὸ νὰ δεχθῇ τίς τινα, ἐπὶ εὐχῆς. Συνών. *δέξιμο.*

ἀποδέξιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀποδέξιος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. *δεξιός.*

Ἀνεπιτήδειος, ἀδέξιος. Συνών. *ἀδέξιος (I) 2, ἀτζαμής, ἀντίθ. ἐπιδέξιος.*

ἀποδερματιάζω Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *δερματιάζω.*

Ἀποπερατῶ τὴν τοποθέτησιν τοῦ τυροῦ ἐντὸς τοῦ ἀσκοῦ, ἀποτελειῶνω τὸ *δερμάτιασμα.*

ἀποδερμάτιασμα τό, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδερματιάζω.

Ἡ ἀποπεράτωσις τῆς τοποθετήσεως τοῦ τυροῦ ἐντὸς τοῦ ἀσκοῦ.

ἀποδερμωνίδι τό, ἀμάρτ. ἀποδριμωνίδι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀποδριμώνιδο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδερμωνίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., αἱ κατὰ τὸ κοσκίνισμα τῶν γεννημάτων ἐκβαλλόμεναι ἄχρηστοι οὐσίαι, σκύβαλα. Συνών. *ἀπογυρίδι 1, ἀποκοσκινίδι, κοσκινίδι.* Πβ. *ἀποδιαλέγι.*

ἀποδερμωνίζω ἀμάρτ. ἀπουδριμωνίζου Θράκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *δερμωνίζω.*

Κοσκινίζω μὲ *δερμώνι* τὰ γεννήματα ἐκβάλλων τὰς ἀχρήστους οὐσίας, τὰ σκύβαλα: *Ἀπουδριμῶσ'σι τοῦ σ'τάρ'.*

ἀποδερμώνισμα τό, ἀμάρτ. ἀπουδριμώνισμα Θράκ. (Αἰν. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδερμωνίζω.

Ἡ διὰ τοῦ κοσκίνισματος ἀποβολὴ ἐκ τῶν γεννημάτων τῶν ἀχρήστων οὐσιῶν ἐνθ' ἄν.: *Ἐκαμα τ' ἀπουδριμώνισμα τοῦ σ'ταριῶ σήμιρα* Θράκ. || Ἄσμ.

Κι ἀπ' τ' ἀπουδριμωνίσματα κέρνα τὰ παλληκάρια Αἰν.

ἀποδέρνω Κρήτ. Πελοπν. (Μαζαίικ.) ἀπουδέρνον Ἰμβρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) ἀπαδέρνον Στερελλ. (Κεφαλόβρ.)

Τὸ μεσν. ἀποδέρνω.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

1) Δέρω πολὺ, ἀνηλεῶς Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Αὐτὸ τοῦ πιδὶ τ' ἀπόδειρι οὐ πατέρας του Μακεδ.* || Φρ. *Τὸ δ'ρα κι τ' ἀπόδ'ρα* (τὸ ἔδειρα μέχρι θανάτου) Αἰτωλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ἀχιλλ. 1308 (ἐκδ. Hesselting) «τριακοσίους ἀπέδειρεν ἄχρῃς ἂν ἐδιέβην».

2) Ἀμτβ. κουράζομαι, ἀποκάμνω Στερελλ. (Ἀρτοτ.): *Ἀπόδ'ρα νὰ γυρίζου τὰ πρόβατα. Τοῦ μ'λάρ' ἀπόδ'ρι.* **β)** Βασανίζομαι, ταλαιπωροῦμαι Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.): *Ἀπουδέρνον κι τίπουτα δὲ βγάνον* Αἰτωλ.

3) Τελειῶνω τὸ δάρσιμο Κρήτ.: *Ὅταν ὁ δεῖνα ἀπόδερεν τὸ δεῖνα, ἔτυχε καὶ περνοῦσα ἀποκειά.*

β) Τελειῶνω τὸ ἀνατάραγμα γάλακτος κττ. Πελοπν. (Μαζαίικ.): *Ἀποδαρμένη μυζήθρα* (κατεσκευασμένη μετὰ τὴν ἀποβουτύρωσιν τοῦ γάλακτος). **4)** Κτυπῶ διὰ τῆς ράβδου ἐπὶ τῶν κλώνων διὰ νὰ πέσουν οἱ ἐπ' αὐτῶν καρποὶ Ἰμβρ.: *Ἀπουδέρνον α' γαρυδῆ - α' ἀμυγδαλῆ.* **5)** Ρίπτω τοὺς καρποὺς Ἰμβρ.: *Ἀπόδειρα τὰ καρύδια - τ' ἀμύγδαλα.*

ἀπόδεσι ἢ, ἀμάρτ. ἀμπόδεσι Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδένω.

Ἀπόδεμα, ὁ ἰδ.

ἀποδέσιμο τό, ἀμάρτ. ἀπουδέσ'μον Μακεδ. (Ἀρν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδένω.

Ἀπόδεμα, ὁ ἰδ.

ἀποδετής ὁ, ἀμάρτ. ἀμποδετής Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀμποδέστης Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδένω.

Ὁ διὰ μαγικῆς πράξεως καθιστῶν ἀδύνατον τὴν συνεύρεσιν τῶν νεονύμφων.

ἀπόδετος ἐπίθ. Πελοπν. (Κορινθ.) — ΚΧατζοπ. Ἀγάπ. 12 — Λεξ. Αἰν. ἀπόδιτους Θεσσ. Μακεδ. ἀπόδητος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ποδετός < ποδένω.

Ἀνυπόδητος ἐνθ' ἄν.: *Ἡμουνα ἀπόδετος καὶ μοῦ μπῆκανε ἀγκάθια 'ς τὰ πόδια* Κορινθ. *Μὴν περπατῆς ἀπόδητη, βάλε τὴν πόδησί σου Ρόδ. Μὰ ἐκεῖνη ξέφυγε καὶ πηδῶντας ἀλαφρά, ἀπόδετη ὅπως ἦταν, ἔφτασεν ὡς τὸν ἀντικρινὸ τοῖχο* ΚΧατζοπ. ἐνθ' ἄν. Συνών. *ἀνυπόλυτος, ξυπόλυτος.*

ἀποδέυτερο ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'πουδεύτιρον Θράκ. (Διδυμότ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀριθμ. *δεύτερος.*

Ἐκ δευτέρου, ἄλλην φορὰν: *Ἐλα 'πουδεύτιρον νὰ ζ' δώσου.*

ἀποδέχομαι Ἡπ. Θήρ. Κρήτ. (Βιάνν. Ρέθυμν. κ. ἀ.) Κύθηρ. Παξ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. — ΝΠετμεζ. Ἀπλᾶ λόγια 39 ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 369 ἀποδέχομαι Κρήτ. (Βιάνν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ. ἀποέχομαι Κάρπ. ἀπουδέχομι Λέσβ. Μακεδ. (Καστορ. Καταφύγ. κ. ἀ.) ἀπαδέχνομαι Πελοπν. (Λακων.) 'ποδέχομαι Ζάκ. Θήρ. Κρήτ. Ρόδ. 'πουδέχομι Σάμ. 'πογέχομαι Ρόδ. Μετοχ. ἀποδεχάμενος Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἀποδέχομαι.

1) Λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, ἀποδέχομαι, δέχομαι Κρήτ. (Βιάνν.): *Ἥλεγέ δου λόγους καὶ το' ἀποδεχούδονε* **β)** Δέχομαι μετὰ τινος προσποιητῆς ἐπιφυλάξεως κάμνων νὰ ζῇα Ρόδ. **2)** Φιλικῶς δεξιῶμαι, δέχομαι κατ' οἶκον, ὑποδέχομαι Ἡπ. Ζάκ. Κέρκ. Κρήτ. (Βιάνν. Ρέθυμν. κ. ἀ.) Λέσβ. Μακεδ. (Καστορ. Καταφύγ. κ. ἀ.) Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) Σάμ. κ. ἀ. — ΝΠετμεζ. ἐνθ' ἄν. ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν.: *Ὁ δεῖνα μ' ἀποδέχτηκε καλὰ* Ἀρκαδ. *Ἐτρεξαν ὅλοι νὰ μᾶς ἀποδεχτοῦνε* ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν. || Φρ. *Τσ' ἀποδέχομι 'πά 'ς τοῦ κιφάλι μ' - 'πά 'ς τ' ἀφτιά μ'* (ἐπὶ ἐνοχλη-

τικῶν ἐπισκεπτῶν) Λέσβ. || Γνωμ. "Οποῖους 'πουνδέχῃτι κι 'πρηιτῇ τὸν ξένου κι τοῦ φτουχὸ 'πουνδέχῃτι κι 'πρηιτῇ τὸν ἴδιον τοῦ Θιὸ ('πρηιτῇ = ὑπηρετεῖ) Σάμ. || Ἄσμ.

'Ανοίξετε τὰ πόρτεγα τ' ἀπάνω καὶ τὰ κάτω
ν' ἀποδεχῃτε τὸ γαθρὸ τὸ δολυπραματῆτο
(πόρτεγα = αἵθουσαι) Κρήτ.

'Εμήνυσεν ὁ νῆδς γαθρὸς εἰς τὰ πεθερικά δον
νὰ παρὰσῶρουνε τσ' αὐλές, νὰ στρώσουνε τσοὶ τάβλες,
ν' ἀποδεχτοῦ δὲ νῆδ γαθρὸ μ' οὕλη τῇ σὺδροφιά του
αὐτόθ.

'Εβγα, κυρὰ καὶ πεθερά, ν' ἀποδεχῃς τὴ νύφη
Παξ.

Νὰ χαρῶ τὸν ἄντρα ποῦ 'χα | καὶ νὰ ζήσῃ τοῦτος πῶχω
καὶ ν' ἀποδεχῶ τὸν ἄλλο, | ἂν σοῦ λέω ἓνα γι ἄλλο
(σκωπτικὸς γυναικεῖος ὄρκος) Ζάκ. Διὰ τὴν σημ. πβ.
Πολύβ. 22,15,8 «ἀποδεξάμενος δὲ καὶ τοὺς παρὰ τῶν ἄλλων
πόλεων πρεσβευτάς». Συνεκδ. καὶ ἐπὶ ἀψύχων ΝΠετμεζ.
ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σπιτάκια μ' ἀποδέχονται μὲ τὴν ἀπλὴ τους ὁμορφιά
ἀκρογιαλιές καὶ χλωρασιές κ' εὐωδιασμένοι κῆποι.

β) Δέχομαι, ὑποδέχομαι, εἰδικῶς ἐπὶ τῶν ὑποδεχο-
μένων συγγενεῖς ἢ φίλους ἐκ τῆς ξένης ἐπιστρέφοντας
(εἰς τὴν σημ. ταύτην ἐπέδρασε καὶ τὸ ἀρχ. ὑποδέχομαι)
Ἡπ. Θήρ. Κάμπ. Κέρκ. Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.) Μακεδ.
(Καστορ. Καταφύγ.) κ.ά.: 'Αποδέχτηκά τονε, μὰ σὲ κακὸ
χάλι Ρέθυμν. Συχνάκις εἰς εὐχάς: Καλῶς τὸν ἀποδέχτηκες!
Ἡπ. Μὲ καλὸ ν' ἀποδεχῃς τὸ παιδί σου! Κρήτ. Καλῶς νὰ
τὸν ἀποδεχῃς Κέρκ. Δέξου, κόρη, κι ἀποδέξου τὸν νόστον τοῦ
καλοῦ σ' ἄντροῦ Κάμπ. Καλῶς τὸν ἀποδέχ'κ'ις! Καστορ.
Καταφύγ. Συνών. δέχομαι, ὑποδέχομαι. 3) 'Επὶ
πραγμάτων, ὑποδέχομαι τι, οἷον ἀντικείμενον ἄνωθεν κατα-
πίπτον Κάμπ. Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.) Κύθηρ.: 'Στὴ γεφαλὴ τὴν
ἀποδέχτηκε τὴ δέτρα Ρέθυμν. Τὰ ἀναυλοχερὰ κάμνουν καλές
ἐλαιές, γιὰτ' ἀποέχονται τὰ περισυνάματα (ἀναυλοχερὰ = λακ-
κῶδη μέρη ὑπὸ τὰς κλιτῆς, περισυνάματα = καταρρέοντα
ὑδατα, χῶματα κτλ.) Κάμπ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Β 502
(ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «πιάνει τὸ πλγὰ βαρύτερο, πετᾷ τὸ 'ς τὸν
ἀέρα, | σὰ φύλλο τ' ἀποδέχτηκε 'ς τὴ δυνατὴν του χέρα».

4) 'Ανέχομαι Πελοπν. (Μάν.): Δὲ δ' ἀποδέχεται τὸ χέρι
μου (ἐπὶ ζέοντος ὑδατος). Συνών. δέχομαι. 5) Μετοχ.
περιφραστικῶς μετὰ τοῦ εἶμαι, περιμένω, προσδοκῶ Κρήτ.
(Βιάνν): Δὲν εἶμαι ἀποδεχάμενος ἀπὸ τὰ λεφτά σου (ἐνν. ὥς
ἀντικ. τὸ νὰ ζήσω, δὲν περιμένω νὰ ζήσω ἐκ τῶν χρημά-
των σου). Διὰ τὴν σημ. πβ. Φλώρ. καὶ Πλάτζια Φλώρ. στ. 473
(ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 274) «ἡ κρίσις μ' ἀποδέχεται, χάνομαι
εἰς τὸν κόσμον, | κἀνέν' οὐκ ἔχω ἄνθρωπον οὐδὲ μαντατο-
φόρον».

ἀποδημίζω Ἀντικύθ.

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἀποδημῶ. Διὰ τὸν μετασχηματισμὸν
ιδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 272.

'Εκλείπω, τελειώνω, ἐπὶ φθινουσῶν ὀπωρῶν: 'Αποδή-
μῃσαν τ' ἀχλάδια - τὰ σταφύλια κτλ. Συνών. ξεβγαίνω,
τελειώνω, σώνομαι (ιδ. σώνω).

ἀποδιάβα ἡ, ἀμάρτ. 'πιδᾶβα Πόντ. 'πιδέβα Πόντ.
(Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.) 'ποδκιάβα τό, Κύπρ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποδιαβαίνω. Τὸ οὐδ. ἀναλογικ. πρὸς τὸ
ἀπλοῦν διαβα.

1) Παρέλευσις γεγονότος τινός, οἷον ἐορτῆς κττ. Κύπρ.:
'Σ τὸ 'ποδκιάβα τοῦ παναῦροκοῦ (μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς
πανηγύρεως). β) 'Απομάκρυνσις καὶ ἐξαφάνισις τινος
ὀπισθεν ὑψώματος ἢ καμπῆς ὁδοῦ Πόντ. Συνών. *ἀπο-

διαβα 1. 2) Ἡ δύσις, ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης
Πόντ. (Κοτύωρ. κ.ά.): 'Ηλί' 'πιδέβαν ἐν' (ἔδυσεν ὁ ἥλιος)
Πόντ. || Ἄσμ.

Σίλᾶ ἔφαγα τὴν πιρνήν, μύρᾶ τὸ μεσημέριν
κι ἄλλα σαρανταδώδεκα 'ς σῇ ἡλί' μ' τὴν 'πιδέβαν
(σίλᾶ = χίλια, πιρνήν = πρωΐαν) αὐτόθ. Συνών. ἀποδιά-
βασμα 1β, βασίλεμα, δύσι, ἡλιοβασίλεμα. 3) Ὑψωμα
γῆς τὸ ὁποῖον διερχόμενός τις ἐξαφανίζεται ὀπισθεν αὐτοῦ
Πόντ. (Χαλδ.): Ἄσμ.

Θὰ θήκω ὄρκον 'ς σὸ ραδὶν κι ὀμνασμαν 'ς σὴν 'πιδέβαν.
'Αντίθ. ἀνάφαμα 2, ἀναφανῇ 1.

ἀπόδιαβα ἐπίρρ. Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ.) Κέρκ. Λευκ.
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — Λεξ. Αἰν. Μ. Ἑγκυκλ. Πρω. Δημητρ.
ἀποδιάβα Ἡπ. 'ποδκιάβα Κύπρ.

'Εκ τοῦ μεσν. ἐπίρρ. ἀποδιάβα.

1) Μετὰ τὴν πάροδον γεγονότος τινός, οἷον ἐορτῆς κττ.,
μετὰ γενικ. Ἡπ. Κέρκ. Κύπρ. Λευκ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.
ἡ αἰτιατ. Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — Λεξ.
Αἰν. Μ. Ἑγκυκλ. Πρω.: 'Απόδιαβα τοῦ Θωμᾶ (μετὰ τὴν
Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ) Λευκ. Οὐ γάμους θὰ γίν' ἀπόδιαβα
τ'ν Πασχαλιὰ (μετὰ τὸ Πάσχα) Ζαγόρ. 'Απόδιαβα τοῦ Χριστοῦ
κάνουνε στάσι οἱ ἐλαιές κι ἃ θὰ πέσουνε, ἐξ ἀνάγκης ἀπὸ
μεγάλου ἀέρα (μετὰ τὰς ἐορτάς τῶν Χριστουγέννων) Κέρκ.
'Απόδιαβα τ' Λαμπρὴ ἔχουμε γάμον Αἰτωλ. 'Πόδκιάβα τοῦ
παναῦροκοῦ χωρκαίτης ἀλλαμένος (παναῦροκοῦ = πανηγυριοῦ)
(ἐπὶ τῶν ἀκαίρως ἐνεργούντων, πβ. ἀρχ. «κατόπιν ἐορτῆς»)
Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. «ἀποδιάβα τῆς Πεντηκοστῆς» (παρὰ
Δουκ. ἐν λ.) 2) Ὑστερον, βραδύτερον ἄνευ ὀρισμένου
χρονικοῦ ὁρίου Στερελλ. (Αἰτωλ.): Χάινδι τῶρα, ἀπόδιαβα
νὰ μὴ πιρ'μὲν'ς, θανά'ρθον. Συνών. ἔπειτα, κατόπι,
ὑστερα.

ἀποδιαβάζω σύνθηθ. ἀποδᾶβάζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)
ἀπουδμβάζω Λέσβ. ἀποδεβάζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀπι-
δεβάζω Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) ἀποδᾶζω Πόντ.
(Κοτύωρ.) 'ποδιαβάζω Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Μύκ. Τήν.
— ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. ἡθογραφ. 1,67 3,32 καὶ 4,12
'δουδιαβάζω Λέσβ. 'ποδκιαβάζω Κύπρ. 'πιδεβάζω Πόντ.
(Κρώμν. Τραπ.)

'Εκ τοῦ μεσν. ἀποδιαβάζω. Ὁ τύπ. *δουδιαβάζω
ἐκ τῆς συνεκφ. μετὰ λέξεων ληγουσῶν εἰς ν, οἷον τόν, τήν.
Ὁ τύπ. ἀπουδμβάζω ἐκ τοῦ *ἀποδμβάζω λαβόντος
τὸ ε ἐκ τῆς αὐξήσεως καθὼς καὶ διειβαίνω ἐκ τοῦ ἀμαρτ.
διειβαίνω. Εἰς τοὺς τύπ. ἀποδεβάζω, ἀπιδεβάζω,
'πιδεβάζω πρόκειται φωνητικὴ ἐξέλιξις ια - ᾱ - ε. Πβ.
καὶ διαβάζω - δᾶβάζω - δεβάζω. Ὁ τύπ. ἀποδᾶζω
ἐκ τοῦ *ἀποδζάζω.

1) Κάμνω τινὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ ἓνα μέρος καὶ νὰ μὴ
φανῇ πλέον, συνήθως ἐπὶ προσώπου προπεμπομένου Πόντ.
(Τραπ. Χαλδ.): 'Επιδέβασαμ' ἄτον Χαλδ. 'Επιδέβασ' ἄτον
'ς σὸν ραδὶν αὐτόθ. β) Ἐπὶ ἀψύχων, διαπερῶ Πόντ.
(Χαλδ.): 'Αποδεβάζ' τὸ ράμμα. γ) Μεταφέρω Σύρ.: Νὰ
τ' ἀποδιαβάσῃ τὸ φαῖ. 2) Προπέμπω, κατευοδώνω Θράκ.
(Ἀρκαδιούπ. Γέν. Σαρεκκλ. Σκοπ. κ.ά.) Λέσβ. — ΠΠαπα-
χριστοδ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Μ. Ἑγκυκλ.: Πῆγε ν' ἀποδιαβάσ'
τὸν ἄνθρωπο Ἀρκαδιούπ. Τὴ 'δοδιάβασα τὴν ἄμνια μ'
Σαρεκκλ. Πά' νὰ 'ποδιαβάῃς τὴ θειά σ' (πά' = πήγαινε)
αὐτόθ. Θυμᾶσαι ναι ποῦ ἤρτε ἡ μάννα μ' καὶ ἐφάγαμ'
καὶ σὰν τὴν 'ποδιάβασα, σ' ἔβγαλα καὶ διάβ'καμ' κ' ἐμεῖς;
(ἐκ παραμυθ.) Γέν. Χαιρέτισε καὶ τὴ μάννα ποῦ τὸν 'πο-
διάβασε καὶ χάθηκε 'ς τὴ σκοτεινιά τοῦ δρόμου ΠΠαπα-
χριστοδ. ἐνθ' ἄν. 3,32. Γυναῖκες, παιδιά, κορίτσια, γέροι,

